

KORMOS OTTÓ HALÁLÁRA

Írta: Balássy László

Most, amikor a szomorú alkalom úgy kívánná, hogy búcsúzzunk tőled, Ottó, búcsúzzam a magam, valamint iskolatársaid, barátaid, munkatársaid és híveid nevében, mégsem tudom azt mondani, hogy „elköszönünk tőled utoljára”, hogy valami véget ért visszavonhatatlanul.

Emberileg kevés az az idő, amit életed 48 és hivatásod 25 esztendejéből a szervita rend egykori templomában, a Martinelli-téri Szent Anna templomban töltöttél. Az örökkévalóság tükrében még kevesebb. De ha értékeiben nézzük, hiszem: nem állsz üres kézzel Urad elébe. Akárcsak a bibliai sáfár, aki jól gazdálkodott a rábízott talentumokkal. Szíved és Isten háza, amelyben szolgáltál, nyitva állt mindenki előtt — legyen az katolikus vagy eiszakadt testvér, más felekezethez tartozó vagy nem-hívó —, mert minden emberben felismerted és megbecsülted a

Teremtő képmását. Istenért, embertársaid javáért, a lelkekért soha, semmi fáradtságot, akadályt nem ismertél. A liturgia, az ökumené, a párbeszéd: megannyi talentum, amelyet bőven kamatoztattál a Zsinat, a krisztusi közösséghez tartozás szellemében. Hazai diplomaink közül először a Martinelli téren te állítottál szobrot XXIII. János pápának, a nagy pápa emlékére te rendszerezted a „Pacem in terris” miséket. Es mekkora lelki élményben részesült, aki veled elmékedte-imádkozta végig a nagyhéri szertartásait és — miként ha az ősegyházban — a húsvét-vasárnapra virradó éjszakán, az éjfélnél hallotta meg a feltámadást hirdető alleluját. Soha nem feledjük a szentbeszédeidet, amelyeknek példáit nem példatárból, hanem az életből merítetted. Ha pedig hivatásod útián értetlenséggel, nehézséggel találkoztl, annak megoldását mindenekelőtt Istenre bíztad. Nem ismerted a tülekedést a főhelyekért, nem kerested a gyors és látványos sikereket. Néhány nappal haláloed

előtt meggyöntattál valakit, aki harminchat éve nem gyont. Ő mondta nekem: „Ottó nagyszerű pap!”

Utolsó találkozásunkor lelkesen beszélt terveidről, közelegő ezüstmisédről. De a terveket már soha többé nem válthatod valóra, ezüstmisédet már soha többé nem mondhatod el.

Prohászka Ottokár szavai jutnak eszembe: „Szent, mély szomorúság napja nekem ez a halottak napja s hitem nem tiltja, hogy szívem legyen s hogy át ne érezsem a föld lakóinak érzéseivel, amit az apostol mond: »nincs itt maradó városunk«, tehát az elmúlás útjain járunk s az elmúlást megsóhajtjuk.” Ma is halottak napja van és temetésed napja. Mégsem búcsúzzunk tőled, Ottó. Mert földi életed — ez a lezártágában is teljes élet — egy még nagyobb Teljesség felé mutat. A mi beteljesedő létünket — ahogy Teilhard de Chardin írja — „egy Másvalaki szervezi önmagába”. Es számunkra — számokra is — „az élet csúcspontja a halál az Egyesülésben”.

SZÁMUNK ÍRÓI. — *Czére Béla* tanár, esztéta, a Petőfi Irodalmi Múzeum tudományos munkatársa.

Pergel Ferenc (szakmája szerint esztergályos-köszörűs) író, tudományos kutató. Az ELTE bölcsészettudományi karán szerzett magyar irodalomtanári diplomát. Itt avatták bölcsészettudományi doktorrá is. Kutatási témája „A magyar szépirodalmi könyv- és folyóiratkiadás 1941-1944 között”. Lapunk ebben az évben egy novelláját és a Magyar Csillagról szóló tanulmányát közölte.

Belon Gellért jánoshalmi plébános, legutóbb (1972 június) „Bibliai gondolatok az ökumenizmusról” című tanulmányát közöltük.

Bálint Sándor a szegedi egyetem volt néprajz-professzora, a vallási néprajz európai hírű tudósa. 1971 februári számunkban „A szegedi kegyes iskola” c. írását közöltük.

A SZERKESZTŐSÉG KÖZLI: Kéziratokra, amelyeket nem mi kértünk, vagy előzetesen meg nem beszéltünk, csak akkor válaszolunk, ha közölhetőnek vagy átdolgozhatóknak találjuk. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. Szerkesztőségi fogadóórák: hétfőn és csütörtökön 11-től 17 óráig, a többi napokon (szombat kivételével) 11-től 13 óráig.